

Charles Baudelaire - "Pieśń jesienna"

I

Niebawem nas ogarnie wstrętny mrok i plucha.
Żegnaj, żywa jasności zbyt krótkiego lata!
Już jak przeczucie końca do mojego ucha
Łoskot zrzucanych polan z podwórza dolata.

Duszę spowija zima: gniew dyszący wściekle,
Dreszcze, trwoga, nienawiść i trud wymuszony,
I niczym słońce w swoim biegunowym piekle,
Serce się w blok zamienia zimy i czerwony.

Drżąc nasłuchuję stuku każdego polana:
Szafot wznoszony nie brzmi echem tak niemiłym.
Mózg mój jest niczym wieża, która od tarana
Niezliczonych uderzeń opada bez siły.

Ten monotonny łoskot coś mi przypomina...
Tak - to jest gwoździ w trumnę pośpieszne wbijanie.
Dla kogo? Wczoraj - lato, lecz niedługo - zima...
Ten tajemniczy hałas dźwięczy jak rozstanie.

II

Lubię twych długich oczu światło zielonkawe,
Dziś jednak nic mnie pocieszyć nie może,
I ani blask kominka, ani miłość nawet
Nie zastąpi mi słońca, co świeci nad morzem.

Lecz mimo to mnie kochaj! Miej serce matczyne
Nawet dla niewdzięcznika, nawet dla nędznika.
Kochanko-siostro, daj mi ciepła odrobinę -
Ciepła złotej jesieni lub słońca, co znika.

Na krótko! Już mogiła czeka lodowata!
Pozwól u twoich kolan, nim się czas odmieni,
Napawać się, żałując gorącego lata,
Ostatnim ciepłem żółtych łagodnych promieni.

tłum. Maria Leśniewska